

SANAYİ İŞÇİLERİ BÜLTENİ

Türkiye İşçi Partisi'nin 3 Aylık Sanayi İşçileri Bültenidir.

Ücretsizdir.

“ TIP Sanayi İşçileri Bülteninin yolculuğu hepimizin ortak yolculuğu olacak ve bu yolda Türkiye işçi sınıfının yolu açık olacaktır çünkü birlikte hareket edersek kazanamayacağımız hiçbir şey yok. ”

ÖRGÜTLÜ
BİR HALKI
HIÇBİR KUVVET
YENEMEZ!

30 Kasım 1990 günü toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) ve Maden Tetkik ve Arama Genel Müdürlüğünde (MTA) çalışan 48 bin madenci; bildirimlerinde "12 Eylül yasaları ile bizi bugüne kadar oyaladılar ve bizi greve zorladılar..." diyerek iş yerlerine "BU İŞ YERİNDE GREV VARDIR" pankartını astılar. Ayrıca grev kararının alındığı kurultayda sorunun sadece madencinin sorunu olmadığı, madencilğe göbekten bağlı Zonguldak'ın ve Zonguldaklının da sorunu olduğu vurgulanmıştı. Ayrıca **grev sadece ücret artışıyla sınırlandırılmamış, ocaklarda üretimin küçültülmesine, ocakların özelleştirilmesine ve kapatılmasına karşı çıkmak da ön plana çıkan taleplerdendi.**

Kadınlar, havza tarihinde ilk defa madencilerle birlikte yürüdü. Yürüyüşün üçüncü günü 6 Ocak 1991'de, yolun barikatlarla kesildiği haberleri üzerine kadınlara Zonguldak'a geri dönmeleri çağrısında bulunulmuş fakat kadınlar bu çağrıya kulak asmamış ve sonuna kadar yürüyüş içinde yer alacaklarını söylemişlerdir.

Yürüyüş Ankara yoluna kilometreler kala Mengen'de durmuş fakat sayıları 100 bini bulan madenciler görüşmelerin bitimine kadar 4 gün beklemiştir.

Eylemler öncesinde yüzde 35 ücret artışı öneren hükümet, eylemler sonrasında geri adım atmış, yüzde 142'lik bir artış kabul etmek zorunda kalmıştır.

En büyük kazanım ise işçilerin sermaye karşısında birlik olduğu zaman; taleplerini gerçekleştirebileceklerini fark etmeleri olmuştur.

SANAYİ İŞÇİLERİ BÜLTENİ

TİP Sanayi İşçileri Bülteni Yola Çıkarken

Sayı: 1 / Ekim 2023

Türkiye İşçi Partisi'nin
Sanayi İşçileri Bültenidir.

Sanayi işkollarında çalışan
sevgili arkadaşlarım,
kardeşlerim;

İÇİNDEKİLER

Yola Çıkarken	1
Mercedes İşçisi sosyal yardım değil, insanca yaşayabileceği bir ücret zammı istiyor	3
TOTOMAK işçisi MESS sözleşmesinde sonuna kadar gitmekte kararlı	4
İşçiler için Manisa'nın Vahşi Batısı: Vestel City	5
Demisaş İşçisi: Talep Ettiğimiz Zammı Alana Kadar Mücadele Edeceğiz	6
FORD OTOSAN Gölcük fabrikasından TİP üyesi bir işçi	7
Sanel İşçileri: MESS sözleşmesinde kavgaya hazırız	8
Elba Basınçlı Döküm Sanayi'den TİP Üyesi Bir İşçi	9
Arslan Alüminyum Fabrikası'ndan TİP üyesi bir işçi	9
BRISA işçisi Ücret Kayıplarının Telafisini Bekliyor	10
Pirelli – Prometeon Lastik İşçisi	11
Prometeon Lastik İşçisi	12
Kölelik düzeninde çalışmaya zorlanan TÜPRAŞ işçileri isyanda	13
Marmara Kağıt ve Ambalaj	14
Tetrapak: İşyerindeki Sorunlarımızın Çözümü de İşçi İktidarı	16

Her fırsatta, Türkiye'deki tüm işçilerin sorunlarının, dertlerinin sözcüsü olmayı amaçladığımızı belirtiyoruz. Biz bunun için elimizden geleni yap-sak da, ne ülkenin siyasetinde, ne gündelik hayat-ta, ne de fabrikalarımızda işçilerin sesi duyulmu-yor, duyulmak istenmiyor. Patronlar, adeta bizler, işçiler yokmuşçasına hayatlarına devam ediyor-lar. Oysa ki, tüm hayatı yaratan, herkesin sık sık övüldüğü tüm ürünleri, tüm serveti yaratan biz-leriz. **Ve artık, işçiler olarak sesimizi duyurmamız için bir imkanımız var, kendi partimiz var.** Nasıl ki zenginler, patronlar siyaset yapıyorsa, kendi partileriyle kendi çıkarlarını savunuyorlarsa, şim-di onların partilerinin tam karşısında da bizim de kendi partimiz var! **TİP ile birlikte artık kendi çı-karlarımızı savunma imkanımız var.**

Bizim amacımız sadece işçilerin kendi partileri ile buluşması değil, aynı zamanda parti siyasetini iş-çilerin yani sizlerin oluşturması. Kendi sözlerimiz-le, hem işyerlerinde yaşadığımız sorunlara müda-hale etmek, hem de ülke çapında siyasette kendi sözümüzü kendimiz söylemek istiyoruz. **Türkiye İşçi Partisi, Türkiye işçi sınıfının kendi evi, kendi kürsüsüdür. Türkiye İşçi Partisi, Türkiye işçi sını-fının sorunlarını dillendirmesinin ve aynı zamanda bunlara çözüm aramasının önemli bir aracıdır.**

Bizler, sizlerin sadece birer aracısı, sözcüsüyüz. Beni ve diğer milletvekili arkadaşlarımı, herhangi bir il veya ilçedeki yöneticilerimizin tümünü sizle-rin taleplerinin duyulmasını sağlayan birer mikro-fon gibi düşünebilirsiniz.

Şimdi elinizde tuttuğunuz bu bülten de, bu amaca ulaşmanın bir aracı; metal, cam, petrokimya-lastik, ağaç-kağıt-ambalaj vb. sanayi işkollarında çalışan işçilerin kendi dertlerini dile getirmesinin, kendi işyerlerindeki durumu birbirlerine aktarmasının bir aracı olsun istedik.

Bültenin bu sayısı, birçok işkolu için önemli bir dönemde çıkıyor.

Bir yandan, belki de tarihimizin en hızlı alım gücü kaybının yaşandığı dönemlerinden birinden geçerken, diğer yandan neredeyse tüm fabrikalarda, 10 yıllık kıdeme sahip bir işçinin ücreti bile işe yeni giren işçiyle eşitlenmiş durumda. Bu dönemde, metal işkolunda patronların örgütü MESS ile metal işkolundaki işçi sendikalarının sözleşme süreci başlıyor.

Çok yakından takip ettiğimiz bu süreçte, metal işçileri haklı olarak geçmişteki kayıplarının karşılanmasını istiyorlar ama maalesef sendikaların mevcut teklifleri bile bunu karşılamaktan uzak. Bu kadar güçlü alım gücü kaybı varken, haklı olarak tüm metal işçileri, ücretlerine Eylül'den geçerli olarak bir ek zam talep ediyorlar. **Metal patronları olağanüstü karlar ederken, böylesi bir ek zammı vermek zorundalar.** Tüm gücümüzle metal işçilerinin bu sözleşme sürecinden, tekliflerinin tamamını alarak çıkmasını sağlamak için mücadele edeceğiz. Biliyoruz ki, sözleşme süreci tıkandığında, grev kararı alındığında, MESS patronlarının talimatıyla Hükümet grev yasağına başvuracaktır. Ancak metal işçileri daha önce Bekaert'de de gösterdikleri grev yasaklarını tanımama iradesiyle bu süreci kazanımla sonuçlandırabileceklerdir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasasına göre bu işçilerin en meşru hakkıdır ve grev yasakları aslında Anayasayı ihlal etmektedir, bu nedenle Anayasa ile tüm işçilere verilen grev hakkının korunması mücadelesinde de, Türkiye İşçi Partisi'nin tüm gücüyle yanınızda olacağına emin olabilirsiniz.

Daha önce de belirttiğim gibi, bu bülten, aslında işçilerin hem birbirleriyle iletişim kurmalarının bir aracı, hem de sizlerin sözünü tüm ülkeye duyurmasının bir aracı. Lütfen bu aracı çekinmeden kullanın. İşyerlerinizdeki sorunları, dertlerinizi, hiçbir çekinceniz olmadan bizimle paylaşın ki, diğer fabrikalardaki işçi kardeşlerimiz de, bu sorunlardan haberdar olsun, birbirimizden haberdar olalım.

TİP Sanayi İşçileri Bülteninin yolculuğu hepimizin ortak yolculuğu olacak ve bu yolda Türkiye işçi sınıfının yolu açık olacaktır çünkü birlikte hareket edersek kazanamayacağımız hiçbir şey yok.

Erkan Baş

Mercedes İşçisi sosyal yardım değil, insanca yaşayabileceği bir ücret zammı istiyor

İstanbul Hoşdere Mercedes fabrikasından TİP üyesi bir işçi

“Değerli çalışma arkadaşlarımız Sizleri MBT İcra Kurulumuzun almış olduğu bazı kararlar ile ilgili bilgilendirmek istiyoruz. Size bağlı mavi yakalı çalışanlarımızı gün içerisinde aşağıdaki içerik konusunda sözlü olarak bilgilendirmenizi rica ederiz.

MESST kart
2023 yılında hem Hoşdere hem de Aksaray fabrikamız tarihimizin en yüksek üretim sayısına erişmiş olacak.

“Üretim rekor yılı” olması nedeniyle bir defaya mahsus olmak üzere tüm mavi yakalı çalışanlarımızın MESST kartlarına şirketimiz tarafından 10.000 TL yükleme yapılacaktır.

Yükleme 8 Eylül Cuma günü öğleden sonra yapılacak olup, bu tutar MESST kartın anlaşmalı olduğu kurumlarda kullanılabilir.

Anlaşmalı kurumlardan yapılan harcamalardan alınan indirimler yine çalışanlarımızın MESST kartlarına yansıtılacak olup nakit olarak başka firmalarda da harcanması mümkün olacaktır.

Yüklenecek bakiye 2.750 TL üstü olduğu için TC Merkez Bankası kuralları gereği tüm MESST kartların kimlik doğrulama işlemlerinin Cuma gününe kadar tamamlanması gerekiyor.

MESST kartlarının kimlik doğrulaması ile ilgili detaylı bilgilendirmeleri bilahare sizlerle ve mavi yaka çalışanlarımız ile paylaşıyor olacağız.

Erzak çeki – Momento
Her 6 ayda bir çalışanlarımıza sunduğumuz erzak

Eylül ayında başlayacak olan sözleşmenin taslağını 4 Eylül’de açıklayarak start veren Türk Metal Sendikası %2,23 çekme, %80 yüzdelik zam, %29,14 kıdem zammı ve %7,68 sosyal hakları içeriği ile toplamda %119,05 zam oranını dev puntolarla yayınlamaya duyurdu.

Bir çok metal işçisi gibi Mercedes işçileri de Cumhuriyet sözleşmesi sloganı haline getirilen taslağın, büyük bir kazanım olduğu havasına sokulmak isteniyor. İşçiler sözleşmede yer alan 2. 3. 4. altı ay için enflasyon + %5 lik kısım ve yüzdelik zamda yer alan %80 lik talep karşısında şimdiden sendika temsilcilerine tepkilerini gösteriyor. Bu tepkilerin beklenildiği düşünülen Mercedes icra kurulunun ise aynı gün sendika temsilcileri aracılığıyla paylaştığı yazı şöyledir.

çeki ödememizi 15 Eylül Cuma günü yapacağız. Erzak çeki tutarımız 6.000 TL olacaktır.

Mart 2023’teki 3.730 TL olan baz değerimizi son 6 aylık enflasyon ve toplu iş sözleşmesi (TIS) kapsamındaki oranı dikkate alarak güncelleyeceğiz. Ancak TIS artış oranı henüz belli olmadığı için 15 Eylül itibarıyla 6.000 TL ödeme gerçekleştireceğiz. Çek tutarı daha sonra TIS kapsamındaki 6 aylık ücret artış oranına göre tekrar güncellenecek ve fark bir sonraki erzak çeki ödeme dönemine yansıtılacaktır.

Ayakkabı çeki
TIS kapsamında yapmakta olduğumuz ayakkabı çeki ödememizi 8 Eylül Cuma günü yapacağız. Nisan 2023’te 640 TL olan baz değerimizi toplu iş sözleşmesi (TIS) kapsamındaki oranı dikkate alarak güncelleyeceğiz.

Ancak TIS artış oranı henüz belli olmadığı için 8 Eylül itibarıyla 1.300 TL ödeme olarak gerçekleştireceğiz.

Ayakkabı çek tutarı daha sonra TIS kapsamındaki 6 aylık ücret artış oranına göre tekrar güncellenecek ve fark bir sonraki ayakkabı çeki ödeme dönemine yansıtılacaktır.

MBT İcra Kurulumuz adına tüm çalışanlarımıza özverili çalışmalarından ve değerli katkılarından dolayı teşekkür eder, çek ödemelerinizi sevdiğinizle beraber sağlık, mutlu, huzur dolu günlerde harcamanızı dileriz.

İyi çalışmalar “

Üretim rekoru kıran Mercedes’in paylaşımı odağı başka yöne çekmeye yetmedi, odak halen Türk Metal’in taslağına çevrilmiş durumda ve bir çok diğer metal işçisi gibi Mercedes çalışanları da maaşlarının enflasyon karşısında erimeyeceği yeni bir taslak için beklentilerini dile getirmeye devam ediyor.

TOTOMAK işçisi MESS sözleşmesinde sonuna kadar gitmekte kararlı

İzmir TOTOMAK fabrikasından TİP üyesi bir işçi

Mevcut durumda maalesef saatlik ücretlerimiz çok düşük kaldı, ek zam almamıza rağmen bir çoğumuz ya asgari ücretin altında kaldık ya da eşitlendik. Mesela şu an 10 yıldır çalışan bir arkadaşımız bile bu durumda. Bunun üzerine asgari ücrete gelen zamla beraber gelir vergisinin sabit kalması üzerimize çok ağır yük bindirdi. Mevcut ücretlerimiz her geçen gün daha da eriyor. İçimizde bir çok arkadaş ek iş yapıyor, sosyal haklar (ayakkabı parası olsun, bayram parası olsun) artık çok komik rakamlar haline geldi, ilkokula giden bir çocuğun bir haftalık masrafiyla eşdeğer oldu.

Elbette asgari ücret ile skalanın daralması insanları çok rahatsız ediyor fakat bu yanlış ekonomi yönetiminin faturasının emekçilerden çıkarılması gerçeğini değiştiriyor.

Seçim sonuçları bir çok insanda hayal kırıklığı yarattı. Sınıf bilincine sahip arkadaşlar artık mücadelenin daha çetin olacağını sermayenin bütün gücüyle işçilerin tepesinde olacağını farkındalar.

Hepimiz geçinebilecek bir ücret ve vergi diliminin en kötü %15'lerde sabitlenmesini istiyoruz. Bununla birlikte fazla mesailerden vergi talep edilmemesini istiyoruz. MESS'in hayatın olağan akışına aykırı tekliflerle gelmesini kendimize hakaret olarak kabul ediyoruz. Her sözleşme döneminde, 3 yıllık sözleşme meselesini tekrar gündeme getirerek, enflasyon oranında zam teklifinde bulunuyorlar.

Bizler hepimizi kapsayıcı, enflasyon altında kalmayacak bir sözleşme istiyoruz. İnsanca yaşamak, ek iş yapmaya gerek kalmadan çalışmak istiyoruz, hakkımızı istiyoruz !

Birleşik Metal İş %140 gibi bir rakamla sözleşme taslağını şimdiden açıkladı. Bunun %30'unun Eylül'den itibaren maaşlara yansıtılmasını talep ediyor fakat bu da yetmiyor. Maalesef taslağıdaki rakam bir çok arkadaş için kötü olarak yorumlanmakta fakat bu dönem geçmiş dönemlerden farklı olarak BMİS ilk kez taslağını diğer sendikalardan önce açıkladı. Bu stratejik bir hamle olabilir çünkü biliyoruz ki sermaye ile iç içe olan Türk Metal bunun altında kalırsa geçmiş dönemde başlarına gelen **metal fırtına** gibi ayaklanmalar kaçınılmazdır.

Elbette sendikaların beraber hareket etmesini işçiler çok istiyor fakat bu konuda geçmişte Türk Metal'e yapılan çağrılarının hepsi yanıtız kalmış durumda. Çünkü onların derdi işçilerin sorunları değil. Onların görevi patron yerine işçileri denetlemek. Sadece adı ayıp olmasın diye sendika olmuş.

Bu dönemde sendikalara düşen görev kararlılıktır, geri adım atmamaktır. Bütün baskılara ve grev yasaklarına rağmen mücadeleyi ateşlemektir, çoban ateşini yükseltmektir.

İşçiler için Manisa'nın Vahşi Batısı: Vestel City

Manisa Vestel'den TİP üyesi bir işçi

2022 yılında 58 Milyar TL gibi rekor ciro yapan Vestel, bu cirosunu borçlu olduğu işçilere en kötü çalışma koşullarını reva görüyor. Fabrikada ücretler maalesef hiç de iyi değil, hepimiz asgari ücretin çok az üstünde bir ücret alıyoruz. Geçen sene haziran ayında asgari ücret artışının üstüne %10 fazla zam verdiler ama bu seneki haziran zammında o geçen yıl verdikleri zammı maliyetler arttı bahanesiyle geri çekmiş oldular.

Bir çok arkadaşımız gibi, biz de mevcut ücretle geçemiyoruz ve bu yüzden fazla mesai yapmak zorunda kalıyoruz ki, zaten fabrika da mesaiyi zorunlu tutuyor. Bazı aylarda çoğu bölümde prim ve ikramiye var ama onu da iş güvenliği ile ilgili bahaneler bulup çalışanlardan ihtar-savunma alarak kesiyorlar.

Bizim fabrikada sendika yok ama sendikalaşma süreci vardı. Geçen sene Kasım ayında sayıyı tamamladık, Bakanlıktan yetki belgesi de alındı. Şu an için mahkeme sürüyor. Bu süreç içinde işten çıkarmalar ve mobbing benzeri uygulamalar sıklıkla yaşandı, ben de benzer baskılara uğrayanlardan birisiyim.

Bazı bölümlerdeki postabaşı ve amirler güçlerinin yettiği çalışanlara sanki hakları olan bir işçi değiliz de onların kölesiymişiz gibi bağırıp çağırıyor. Yemeklerin kötü olması herkesin şikayet ettiği bir konu ama hiçbir şey yapılmıyor. Fabrika kendi ihtiyacına göre bizleri zorunlu izne çıkartıp yıllık izinden kesiyor veya mesai borçlandırması yapıp insanları iş yerine borçlandırıyorlar.

İşyerinde servis ile ilgili sürekli sorunlar var. 12 saat çalışıp vardiyadan çıktığımızda, bir de üstüne yarım saat servis aramak zorunda kalıyoruz. Yazın sıcakta, kışın yağmur altında servisi aramak zorunda kalıyoruz. Fabrikanın içinde bu sıcak havalarda yetersiz bir havalandırma ile çalışmak zorunda kalıyoruz. Tüm bunların üzerine, son olarak bir de çalışanların derdini sıkıntısını müdürlere amirlere anlatamaması ekleniyor, yanlarına gittiklerinde resmen kovuyorlar desem yeridir.

Demisaş İşçisi: Talep Ettiğimiz Zammı Alana Kadar Mücadele Edeceğiz

Bilecik Demisaş fabrikasından TİP üyesi bir işçi

Merhaba, 10 yıldır döküm sektöründe faaliyet gösteren DEMİSAŞ döküm fabrikasında emek vermekteyim. Aşağıda bahsedeceğim sorunların aynısını eminim ki şu an tüm emekçiler yaşıyor.

İşyerimizde yeni işe başlayan birisi 15 bin TL alıyor, bunun içinde ikramiye ve sosyal haklar var. 10 yıllık çalışan ise 16 bin TL alıyor. Aslında sosyal haklar çıkınca asgari ücret alıyoruz tek fark bu.

Mevcut maaşlar enflasyon karşısında eridi, yok oldu ne yazık ki. Maaşlara zam yapmak çözüm olmuyor, enflasyon düşmediği, zamlar durmadığı sürece erimeye devam edecek.

Son yapılan asgari ücret zammı ne yazık ki çalışanlar arasındaki farkı bitirmiş ve de 10 yıllık çalışanla, işe yeni başlayan birisi arasında fark kalmamıştır. Emegi ve de emekçiyi sömürmeye devam etmektedir.

Ülke genelinde son yapılan seçimlerde ne yazık ki her kesimde olduğu gibi benim de çalıştığım iş yerinde hükümeti destekleyen büyük bir kesim var. Bunu anlamak mümkün değil. Hükümet 20 yılı aşkın iktidarında emekçi adına tek bir yasa çıkarmamıştır.2014 yılından bu yana yaklaşık benim cebimden sözleşmelerle çalınan 300 bin TL civarı para var. 20 bin TL maaş almak varken 15 bin tl yi kabul ediyorum demek akıl dışı.

1 Eylül itibariyle başlayacak olan toplu iş sözleşmesi her sözleşme olduğu gibi bu sefer daha çetin, daha sert ve de eylemlerin öne çıkacağı bir sözleşme olacak. Ocak ayında zam yapılacak asgari ücret zammı görülmeden imzalanmaması gerekiyor.

Emekçiler tarafından beklentiler ücretlerin en az %150 artması ve kıdeme dayalı zam verilmesi. Sosyal hakların en az %400 artması. Ülke genelinde yıl

sonu enflasyonun muamma olacağı için alınacak zamlar en yüksekte tutulması gerekiyor. Kimse yarın hangi zammın geleceğini, ne vergisi alınacağını bilmediği için yaşıyoruz bir şekilde.

Benim çalıştığım iş yerinde kendi bölümümüzde sözleşme taslağı hazırlarken şu anki saat ücretlerinin üstüne net 70 TL zam, her bir yıl için net 3 TL kıdem farkı olması, vergilerin %15'e sabitlenmesi, sosyal yardımların %400 artması gibi öneriler sunduk. Sendikamızın genel merkezine oluşturulacak sözleşme taslağına bunları koymalarını ilettik. Umuyorum ki bizim isteklerimizin daha üstünde bir taslak hazırlanır, emekçiler olarak taslağı görünce bir nebze de olsa mutlu ve de geleceğe yönelik umutlu oluruz.

Sözleşme süreci başladığında Eylül ayında asgari ücrette yapılan %34 lük zammın ücretlere yansıtılması, sözleşme imzalandığında bunun verilecek zammın dışında tutulması gerekiyor. Verilecek zam ne yazık ki vergiye gidecek ve elimizde net maaşımız kalmış olacak.

MESS sözleşme sürecinde 2 sendikanın ortak hareket etmesi gerekiyor fakat sarı sendika her zaman olduğu gibi emekçiyi yine yarı yolda bırakacak hamleler yapacaktır. Maalesef üye sayısı en fazla olmasına rağmen bunu kullanmamakta ısrarcı. Ne de olsa hükümet yanlısı, farklı bir şey bekleyemeyiz. Emekçinin cebini doldurmak yerine kendi ceplerinin derdindeler.

İlk toplantıdan sonra mutlaka eylem kararları alınıp uygulamaya geçilmeli. Çalışan emekçinin daha fazla sabredebileceği düşük zammı kabul edeceği bir sözleşme süreci olmamalı. Zaten bütün çoğunluk %27 lik vergi diliminde. Eylül ayından sonra durumlar daha da vahim hale gelecek. Yeni zamlar, yeni vergiler emekçinin belini büktü ve bükecek.

Bizler her zaman olduğu gibi dimdik durup sloganlarla, eylemlerle hakkımız olanı istemeye devam edeceğiz. Patronlar kârlarına kâr katarken emeği sömürmeye devam ediyor. Elbet bir gün tüm emekçiler birleşecek ve bu düzen değişecek o güne dek mücadeleye devam.

**YA HEP BERABER
YA HIÇ BİRİMİZ...**

FORD OTOSAN Gölcük fabrikasından TİP üyesi bir işçi

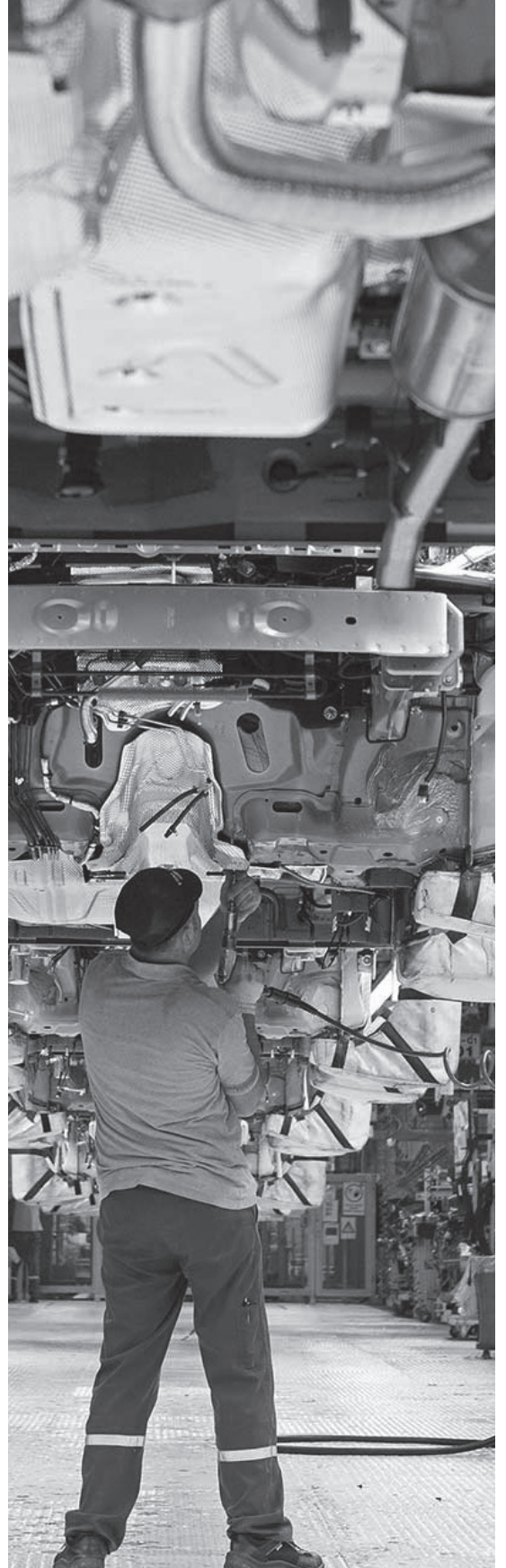
Gölcük'te FORD Otosan fabrikasının içinde, 6 farklı taşeron şirkete dağılmış taşeron işçilerinden birisiyim. İşe yeni başlayan biri (Lojistik bölümü) 2 ay asgari ücret ile işe başlatılıyor. 3. ay da ise 1 yıllık asgari ücret miktarınca ikramiye bedeli 12 aya dağıtılarak (asgari ücret + % 8,33 asgari ücret ilavesi) çalıştırılıyor. Ayrıca diplomalı bant çalışanına 2500 tl ilave ücret farkı veriliyor. Tüm bu miktarlar toplandığı zaman bile bir aile geçindirmeye yetmeyecek kadar komik rakamlar olduğu anlaşılıyor.

Çok çocuklu, evli aileler bu şartlar yüzünden ikinci iş arıyorlar ve aile içinde diğer bireylerin de çalışmak için iş araması gerekiyor. Sosyal hayatı olmadan çok mesaili şekilde çalışan bekâr çalışanlarda da aynı durum geçerli. Evlenmek için para biriktirmek için tüm zamanını fabrikaya ayırıyor. Evlilik planı yapanların bir çoğu, mevcut enflasyon ve az zamdan dolayı evlilik tarihlerini ertelemiş durumda. Belediyeler fabrikada çalıştığı için çocuklu ailelere erzak ve kreş desteği sağlamıyor. Fabrika işçilerini burada dışlayan belediye, gelirin az olması ve şartların kötü olmasına rağmen yüksek ücretle çalışan işçi muamelesi yapıyor.

Seçim öncesi yardım kolileri ve ilave paralar ile iktidara destek olması istenen işçiler, seçim sonrası iktidar destekçisi fabrika çalışanlarına kadro sözü verilmesine rağmen kadroya alınmadığı, belli beyaz yakaların bu hakkı alabildiği biliniyor. Bu ve benzeri kurumlarda yapılan vaatlerin geçici olduğu bir kez daha ortaya çıktı ancak maalesef çalışanların da birbiri ile çatışmasına neden oluyor. Bu yüzden kavga eden hatta işinden ayrılmak zorunda kalan çalışanlar olduğu biliniyor.

Yaygın olan sorunlardan birisi de, sendika sorumluları, çalışanların azami isteklerini dikkate almak yerine fabrikanın işletme düzenine göre işverenle işbirlikçilik yapıyor. Zam miktarlarını olması gerekenin çok altında, emrivaki yaparak kendileri belirliyor. Metal işçilerinin %30 ön ödemeli, %140 zam talepleri var. Yüzde 20, yüzde 27 vergi dilimine giren işçilerin, ikramiye ve yakacak gibi sosyal haklar bile eklendiğinde eline geçen net ücret 14 bin lira seviyesinde.

Son 3 aydır hafta sonu izinlerini askıya aldıkları birim çalışanları var. İki vardiyaya indirgenmiş çalışma düzeniyle 12 saat zorunlu mesaili çalışılma kararı alınmış. Bu durum evli aileler için özellikle büyük problem haline geldi. Mevcut sendikalar, buna itiraz eden çalışanları tehdit ediyor. Taşeron işçilerin işkolları da farklı olduğu için sendikal örgütlenme oldukça zor oluyor.

Sanel İşçileri: MESS sözleşmesinde kavgaya hazırız

Sanel Elektronik'ten TİP üyesi bir işçi

Sevgili metal işçileri kardeşlerim,

10 yıldır Sanel Sanayi Elektroniği İmalat ve Ticaret A.Ş. fabrikasında çalışıyorum.

Türkiye'nin en büyük 2. Toplu İş Sözleşmesinin tarihi yaklaşmaktadır.

Çalıştığım fabrikanın işçi komitelerinde ve temsilcilik görevlerinde bulundum. Türkiye bir seçim sürecinden geçmiş mevcut hükümet pozisyonu korumuştur.

Zamlar ve vergiler yağmur gibi bütün çalışanlarının üstüne bırakılmış. Aylık kazançları iyi olmayan sınıfın çok daha zor günleri olacaktır. Maaşlar erimiştir. Geçinmek için umudumuz yaklaşmakta olan toplu iş sözleşmelerinde ve yürürlükte olan sözleşmeleri revize taleplerindedir.

Son yapılan asgari ücret zammı ile beraber çalıştığım fabrikada yeni işçi ile 10 yıllık işçi arasında fark bulun-

maktadır. Türkiye'de asgari ücretli ve sendikalaşması daha zor olan, örgütsüz bir sınıf oluşturulmaya çalışılmaktadır.

MESS toplu iş sözleşmesinde Eylül ayında sözleşme dışında ara zam talepleri, diğer fabrikalarda olduğu gibi bizim fabrikamızda da var ve sendikaya bu talepler iletilmiştir.

Sözleşme taslağında beklentiler yüksek ama bu süreçte yabancı olmayan bir işçi olarak 2. Altı Ay, 3. Altı Ay ve 4. Altı Aylarda da yalancı TÜİK göz önüne alınarak, artı refah payı ile birlikte teklif edilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Sosyal haklarımız yakacak, ayakkabı, yıllık izin ve bayram ücretlerinin vergi dışında bırakılması teklifi bizim fabrikamızda oldukça güçlü. Eylül ayı itibari ile yüzde 27 vergi diliminde bulunacak ücretlerimizin yüzde 15 sonrasının işverenler tarafından ödenmesini de istiyoruz.

Bizim fabrikada, toplu iş sözleşmesinde ortalama talep olarak ücretlerin yüzde 175 artırılması ve kıdem zammı beklentisi çoğunlukta idi. Sözleşme sürecinde fazla mesailer yasaklanmalı patron ve MESS'e karşı işçi sınıfının birlikteliği gösterilmelidir.

Sözleşmede yapılacak tavizlere karşı bireysel fabrika eylemlerine dönüşecektir, öncü işçiler MESS ve patronlarına karşı mücadeleden vazgeçmeyecektir.

**Çarklar elimizde,
durduracak gücümüz birliğimizdedir.**

Elba Basınçlı Döküm Sanayi'den TİP Üyesi Bir İşçi

Ücretler ortalama 16 bin lira bandında gidiyor. Mesai yaparsak artıyor biraz ama onda da gelir vergimiz çoğaldığı için, 30 saat mesai yapsak yaklaşık 10 saatini devlete ödüyoruz gibi bir durum söz konusu.

Geçinmeye çalıştığımız ücretler tamamen bir sefalet tablosunun resmidir. Evli ve 1 çocuk babası olarak her ay farklı bir şekilde çözümler sunmaya çalışarak ay sonunu 'getirmeye' çalışıyorum. Artık bir şeyleri almak için başka temel ihtiyaçlardan vazgeçmek zorunda kalıyorum; örneğin 1 kilo kıyma aldıysam 1 hafta peynirsiz kahvaltı yapıyorum mecburen. Ülkenin mevcut ekonomik şartları işçiyi ve emekçiyi bu duruma soktu. Emeği değil sömürüyü ana odak noktası belirleyen bir sistemde bize farklı bir yaşam reva görülemez zaten...

MESS Sözleşmesinden yüksek bir zam bekliyorum. Mevcut ekonomik ortamda en azından ücretlerin yoksulluk sınırını yakalaması lazım diye düşünüyorum. Sadece maaş değil sosyal hakların da iyileşmesi gerekiyor.

İş yerindeki sıkıntılara değinecek olursam; yemek kalitesi çok düşük bir yerde çalışıyoruz, sağlığım için gerekli proteini ve kaloriyi işyeri bize sağlamıyor. Fabrika içinde bazen 55 dereceye varan sıcaklıklara maruz kalıyoruz. Havalandırma son derece yetersiz.

Çocuğuma rahatça mama alabileceğim insanlık onuruna yakışır bir ücret istiyorum. Hiç bir zaman gözüm çok yükseklerde olmadı. MESS sözleşmelerinde her iki sendikanın da koordineli bir şekilde çalışarak bu süreçten birlik ve beraberlik içinde, kazanımla çıkması gerekiyor. Çünkü bizim bizden başka dostumuz yok. Örgütlü mücadeleyi büyütüp bizi açlığa ve sefaletle sürükleyen bu kapitalist, kan emici düzeni birlikte yenmemiz lazım.

Arslan Alüminyum Fabrikası'ndan TİP üyesi bir işçi

Arslan Alüminyum, Bilecik'te alüminyum üretim ve biyet satış ve pazarlama üzerine 40 yıldır faaliyet gösteren ağır iş sanayi faaliyeti yürüten bir firma. 4 fabrika ve 800'e yakın çalışan işçisi ile Bilecik'te emek sömürsünün odak noktalarından olması ile bilinir.

Fabrikanın içerisinde ise, bu ölçekte bir fabrikadan bekleyeceğimiz kurumsallıktan uzak, kölelik benzeri bir işleyiş vardır. İşçi maaşlarından tutun mesai ücretleri de dahil olmak üzere işçilerin her türlü hakkı yöneticiler tarafından gasp edilirken, iktidarın gücünü de arkasına alarak içeride sınıfsal fark ve ırkçılığa dayanan bir yönetim vardır. İşyerinde girilen cılız sendikalaşma faaliyetleri de, korkutma ve baskılarla engellenmiştir.

BRISA işçisi Ücret Kayıplarının Telafisini Bekliyor

*Kocaeli BRISA Lastik Fabrikasından TİP üyesi
bir işçi*

Lastik işçileri eskiden en iyi ücretleri alan işçilerdi. Kocaeli'de parmakla gösterilirdik. Şu an ücretler ise yoksulluk sınırının altında. 2014'te işe girdiğim de **asgari ücretin 4 katını alırken şu anda 1.5 katına düştü.**

Yaşadığımız sıkıntılar büyük. Eski yıllardaki yaşam standardımız düştü. Eskiden çocuklarımla tatile giderken şimdi tatile gitmeyi bırak çocukların okul masraflarında bile zorlanır olduk. Sosyal aktivitelerden uzak kalmak zorunda kaldık. 7 sene önce yaşadığımız hayatı özler olduk.

Asgari ücret artışlarının ardından, diğer işçilerin ücretlerinin benzer şekilde artmaması ile tüm işçilerin ücretlerinin birbirine yaklaşması, bizim için gerçekten kötü oldu. Hükümet, enflasyonu az göstererek bizim sözleşmelere de balta vurmuştur aslında. Bu arada asgari ücrete enflasyon üstü zam verilince bizim maaşlarımız erimiştir. Tabii ki, asgari ücret alan arkadaşlar için bu ücretler yine düşüktür, buradaki sorun diğer ücretlerin düşük gösterilen enflasyon oranı ile yapılıyor olması. Bu durumda sendika ise işveren ile işçi arasında kalmıştır.

Seçim döneminde, her zaman olduğu gibi ekonomi ve siyaset konuşuldu. Çoğu zaman kavgalar çıktı. Kimileri seçimlerden sonra ekonominin düzeleceğini düşünüyorlardı. Ama maalesef seçimlerden sonra hiçbir şey değişmedi ,aksine daha kötü oldu.

Sözleşme görüşmelerine daha zaman var ve fabrikada işçiler, sendikadan ara zam talebinde bulundu. Ama bize sözleşmeyi beklememiz söylendi. Oysa çok gerçek bir gerekçemiz vardı. Ücretlerimiz enflasyon altında ezildi, açıklanan enflasyonlar yalan olunca bizim aldığımız zamlar da gerçek fiyat artışlarının altında ezildi. Dolayısıyla ara zam talebimiz çok haklıydı

Önümüzdeki dönem sözleşmeye göre hareket etmeyi düşünüyoruz, eğer sözleşme beklenti altında kalırsa, greve kadar gidilecek bir yol izlenmelidir.

Pirelli – Prometeon Lastik İşçisi

Pirelli Prometeon'da, şu anda ikramiye hariç ortalama 17500 TL. civarı bir maaş var. Sosyal hak olarak ise, 3 paket var: Bayram, izin ve yakacak parası var. Ramazan'da gıda fişi, bir de deterjan ve şampuan desteği senede bir kere. Bu ücretlerle, özellikle çocuğu eğitim alanlar, kira ödeyenler zorlanıyor.

İşçiler bu konudan rahatsız ama bunu dile getiremiyor. Çünkü başındaki sendika bunu dile getirmene izin vermiyor. Örneğin, eleştirilerini dile getirenler sendika odasına çağrılıyor, sendikaya eleştiri getirenlere de zorla bölüm değişikliği yaptırılıyor. Sendika temsilcileri patrondan beter.

İşyerinde herkes seçimden şikayetçi ama ne hikmetse AKP, Kocaeli'den yüksek oy aldı. Özellikle muhalefet partisi CHP'ye güvenmemeleri ve AKP'nin güvenlikçi politikalarının ikna ediciliği sebebiyle destek alıyor.

Sendikaya yeni giren işçiler eskiyi bilmediği için şu an hiçbir şeyin farkında değil. Önceden alım gücü yüksekti ama yeni gelen işçiler bunu bilmiyor. Normali böyle zannediyorlar. Bir de yeni gelen işçilerin alımında sendikanın etkisi olduğu için hem işyerinde işçiler arasında bir kontrol sağlıyorlar, hem de bu minnet duygusuyla sessiz kalıyorlar.

Şu anda işverenden çok sendika yeni işçi alımı yapıyor. Aldırmasından rahatsız değil ama kendilerine asker yapıyorlar.

Türkiye şartlarındaki ekonomi yönetimine bakınca, enflasyon %300 olmasına rağmen %15 zam yapılıyor. Enflasyon karşısında komik zamlar. Bir de sendika burada TİS için föy dağıtarak talepleri topluyor. Son zamanlarda buradan çıkan talepler ciddiye alınmıyor. Hatta bizzat şahit oldum: İşçiler föyde gerçekleşen enflasyon oranında zam talebi yazdığı anda işçi temsilcileri tarafından föy atan kişi uyarılıyor ve föydeki talebinin değiştirilmesini istiyor. Bizzat şahit oldum. Sözleşme taslağı işçinin istediği gibi hazırlanmıyor.

Ara zam talepleri yok, taslaktan 6'şar aylık dilimlerde zam alıyorsun. Sadece bu sene ara zam gündemi oldu. Normalde sözleşme 2 yılda bir oluyor. 6 ayda bir zam alıyorsun.

Son 10 yıldır sözleşme taslağı hazırlanan föylere sendika müdahale ediyor. Pek bir şey yapabileceğini düşünmüyorum. İçeriden yapabilmek işçilerin kitlesel olarak hareket etmesi gerekiyor. Zaten sorun da bu.

TİP, sendikalarla bağ kurmalı, sendikayla bağ kurduğu zaman bu işçiye de yansır. Ama DİSK gibi bir sendikada yöneticileri sağ cenahtan ve dertleri koltuklarını korumak. İçerde muhalif olanlar var, ama bunu dile getirmeye işçiler çekiniyor. Dışarıdan bunu dile getirmek zor. Kendi aramızda konuşuyoruz ama yakın arkadaşlarımız arasında konuşuyoruz.

Mesela sendika emrivaki farklı etkinliklere çağırıyor. Yemeklerde toplu bir imza sirküsü dolaştırıyorlar: Formda şu yazıyor; "Sendikanın düzenlediği yemeğe katılmak istiyorum, maaşımdan 200 lira kesilmesini talep ediyorum" buna zorla imza attırılıyor, yemeğe git, gitme önemli değil. İnsanlar başı ağrıması için yemeğe katılıyor.

İşçiler için bu düzene son verilmesi lazım ancak hiç kolay değil. Hükümet değişikliği olsaydı bu durum değişebilirdi. Eskiden adam atılırdı, eylem yapılırdı, son 10 yıldır hiçbir şey yapılmadı. Sözleşme görüşmeleri başlıyor mesela, mesailer bile kaldırmıyorlar. Örneğin, üretim yavaşlatma bile yapılmıyor.

Prometeon Lastik İşçisi

Ben AKP'ye oy veren bir işçiyim. Vergiden dolayı her ay aldığımız maaş değişiyor, ay sonunda alacağım maaşı tam bilemiyorum ama 21 bin TL civarı olacağını tahmin ediyorum. Ocak ayında aldığımız maaş ile Aralık ayı ayrı. Son aylar neredeyse asgari ücrete denk geliyor. Fazla mesailerden büyük bir vergi kesiliyor, 3 mesaiden biri devlete gidiyor.

İnsanlar borç, harç içinde, olmayanlar da borçlanabilmek için dövize yatırıyorlar. Evli arkadaşlardan, 3-4 çocuğu olanlar fazla mesai için asistanlara yalvarıyorlar.

Asgari ücret artışı ile tüm ücretlerin birbirine yaklaşması tüm işçileri çok etkiledi. Madem ücretimiz asgari ücrete yakın olacak, ben neden 3 vardiya çalışıp bedenimi harap edeyim ki. Herkes şunu konuşuyor, sözleşme zamanı iyi bir maaş almazsak ya garsonluk veya herhangi bir işe girer çalışırım düşüncesi yaygın. Herkeste işten çıkma düşüncesi var.

İşyerinde seçim sonuçlarından memnun olanlar var. AKP'ye oy verip de yaşam standartlarından memnun olmayanlar da var. Kendi kendine muhalefet yapıp kendi kendine yöneten bir AKP görüyorsun. AKP'ye oy

verenler vergi diliminden çok şikayetçiler, vergi dilim artışlarına karşı vergi koruması istiyoruz.

Sözleşmede bütün işçilerin düşündüğü %100'den aşağı zam olmaması. Bunun aksini söyleyen yok. %50 diyenler de sendikanın şakşakçıları. Sosyal haklarda özellikle promosyon meselesi gündemde. Lastik işçisi için 4 bin lira promosyon parası çok az.

%100 zam alsak bile hükümetin bu vergi korumasını getirmediği sürece, bu zam bile eriyecek. Önce sendika bizim için zam alsın, sonra gerekirse hükümet dayanalım.

%100 alınamazsa, sendikaya karşı yanımızda bir güç isteriz ama insanların geneli borç içinde olduğu için hiçbir şey yapılamaz, ne sendikaya muhalif olabilir ne de seçim istenebilir. Ama bunu isteriz. Kapalı kutularla oylar kullanılsın, bizim istediğimiz başkan seçilsin.

TİP'den beklentimiz, Meclise bu konunun getirilmesini çok isteriz. Vergi koruması ve sendikaların işçilere olan baskıları mecliste gündeme getirmenizi isteriz. İşçi umutsuz olduğu için çok sessiz, bu mecliste gündeme gelirse, işçilerin kendine olan güveni de artar.

Şu an, Fatih Erbakan, işçilerden, gelir adaletsizliğinden bahsettiği için CHP'li olanlardan bile ona oy vereceğim diyenler gördüm. Ben söylüyorum, Türkiye İşçi Partisine oy verelim diye, farklı siyasi geçmişlerden işçiler sıcak bakıyorlar.

Kölelik düzeninde çalışmaya zorlanan TÜPRAŞ işçileri isyanda

Aliağa'da TÜPRAŞ işçileri, insanca yaşam ve çalışma taleplerinin karşılanmasını istiyor.

2023 Ocak'ta 2022'nin son 6 ayındaki enflasyon oranında zam alacaktık. Kabaca %15,5'e tekabül ediyor. Ücret zammını biz işçiler talep ettik ve sendika da bu talebe karşılık vermek zorundaydı.

2023 Ocak'ının ortasına gelindiğinde sendikanın şube başkanları İstanbul'daki genel merkeze çağrıldı. Patronlar ilk 6 ay için yüzde 15 artış yerinde 2023 yılı için toplam ücret zammının yüzde 25 olacağını şube başkanına iletmiş. Gidin bunu rafinerilerdeki işçilere anlatın demişler. Aliağa ve İzmit rafinerilerinde işçiler çok büyük tepki gösterdiler tabii.

Ocak ayı ortasında rafineriler hareketlenmeye başladı. Sendikanın şube başkanı mazeret bildirdi, iş yerine gelmedi. İzmit'te işçiler iş bıraktılar. Ertesi gün Aliağa'da üretim durdu. Bu artışı kabul etmediğinizi söyledik ve hatta sosyal medyadan "Geçinemiyoruz" diye kampanya başlattık. Biz sorunlarımızı ne kadar dile getirdiysek de sendika işçilere bir açıklama yapmadı. Israrcı davrandık ve sendikayı açıklama yapmaya zorladık. Sendikanın şube başkanları, Koç Ailesi'nden söz aldıklarını ve 2023'ün Temmuz'una kadar beklememiz gerektiğini söylediler. O esnada Petkim ve Star rafinerilerinde toplu iş sözleşmesi imzalandı. Buradaki arkadaşlara Tüpraş'taki işçi ücretlerinin neredeyse iki katını verdiler.

Hepimizin bildiği gibi seçim sonrası zamlar peş peşe geldi. Hükümet seçim öncesi parayı saçtı ve bize bir şey kalmadı. Temmuz ayından itibaren verilen söze dair sendikadan sürekli yanıt istedik. İş yeri temsilcileri bilgimiz yok dediler. 18 Temmuz'da iş yeri temsilcilerinden bir heyet sendikanın genel merkezine çağırıldı. İşveren bir zam teklifi yapmış, sendika teklifi kabul etmemiş. Genel başkanımız zam artış oranı talebini yüzde 50 olarak güncellemiş. Ayrıca, bize her ay sosyal yardım ödemesi veriliyor. 1.400 TL'den 2.100 TL'ye yükseltmişler. Tabii sosyal yardım parası daha zam gelmeden eridi. 19 Temmuz Çarşamba günü işçi arkadaşlarla toplanıp şikayetimizi dile getirdik. Memnun değiliz, geçinemiyoruz

dedik. Aliağa çevresinde kiralar 15.000 TL oldu, hepimiz kirada oturuyoruz. Aramızdaki çoğu arkadaş kirayı ödeyemedi, hacze düştü diye belirttik.

Bu toplantıdan sonra şube başkanı bir daha rafineriye uğramadı. Yalnızca iş yeri baş temsilcisi bir açıklama yaptı ve arkadaşlar iş başı yapabilirsiniz dedi. Ücretlerin yoksulluk sınırına çekilmesini talep etmiştik, bize çok gördüler.

Patronlar bize sadece tamamlayıcı sağlık sigortası yapıyor. Ailemizi de sigorta kapsamına almak istediğimizde cebimizden ödüyoruz. Bu masrafın karşılanmasını istedik. Maalesef bunu bile çok gördüler. Sendika da bu talepte ısrarcı olmadı.

Tüm bu yaşananlardan önce Mayıs ayı ortasında mali birimin genel müdürü ve insan kaynakları ekibi Aliağa'daki rafinerinin belirli yerlerini gezdiler. İşçilerle görüştüler. Geçinmediğimizi, bu durumun artık bizi tükettiğini söyledik.

Talebimize rağmen patron yüzde 30 zam önermiş ve anlaşma yüzde 50 ücret artışı ile sonuçlandı. İnsanın kafasında bir soru işareti kalıyor. Sigorta ödemesi her ay maaşımızdan kesiliyor, sağlık hakkımızı almayı ümit ediyorduk. Ağustos ayının son haftası sendikada seçim olacak. Şu an genel merkezde Tüpraş kökenli iki kişi var. Biri genel sekreter, diğeri ise toplu iş sözleşmesinden sorumlu. Sendikanın 17 şubesi var ama hepsi farklı dinamiğe sahip. Sendika şubeler arasında birliktelik sağlayamıyor ve genel merkez seçimi her zaman onlar için daha önemli oluyor. E tabii, seçimi kazanan dört sene daha koltuğunda oturacak. Volvo'ya binecek, bir ay tek, bir ay çift maaş alacak. İşçiyi pek de düşünen yok. İşçiyi düşünecek olsalar, zaten bu halde olmazdık. Özellikle 2019 yılında maddi açıdan dibi gördük ve bu sözleşme bizler için dipten çıkma mücadelesiydi. Artık sendikayı sorgular hale geldik. Neden sendikaya aidat veriyorum diye kendime soruyorum. Sendika ve patronlar ölü balık taklidi yapıyorlar.

Bir sonraki sözleşme 2025 yılının Ocak ayında imzalanacak. Bu halde daha ne kadar devam ederiz bilmiyoruz. Eskiden Tüpraş işçileri neredeyse iki öğretmen maaşı alırdı, şimdi tek maaşa geriledik. Biz riskli alanlarda, patlamanın olabileceği kimyasalların içinde bu ücretlerle çalışmak istemiyoruz. Arkadaşlarımız haciz sebebiyle sürekli bankalar tarafından aranıyorlar. Ek iş yapanlar çok, kafamız sürekli geçim derdiyle meşgul ve rafineri dalgınlık kaldırmaz. Bu durum bizi korkutuyor. Türkiye'nin en büyük kurumu Tüpraş'ta köle gibi çalışmak ve yaşamak istemiyoruz.

Marmara Kağıt ve Ambalaj

*Bilecik Marmara Kağıt fabrikasından
TİP üyesi bir işçi*

Merhaba, ben 7 yıldır Marmara Kağıt ve Ambalaj firmasında çalışıyorum. Marmara Kağıt 1986 yılından beri atık kağıtların geri dönüştürülerek oluklu mukavva kağıdı üretiminin yapıldığı bir firma. Sonrasında kutu üretimi de eklenmiş bulunuyor. İlk kurulduğu yıldan itibaren yerleşkesinin hemen yanından geçen ve Sakarya nehri-ne dökülen Karasu deresini, fabrika, atıkları ile kirletmiş durumda fakat şu an için arıtma faaliyetleri yapıldığından bu durum ne kadar geçerli bilemiyorum. Ancak fabrika yerleşkesine yakın bir belde olan Bayırköy'de büyüdüğüm için fabrikanın geçmişte Karasu'ya bıraktığı atıklardan ötürü bölge halkının çok ağır atık koku-suna maruz kaldığını bizzat deneyimledim. Yani özetle geçmişte doğaya çok ciddi tahribat vermiş bir geri dö-nüşüm fabrikasında çalışıyorum.

Ben oluklu ve kutu bölümünde çalışıyorum. Günde 8 saat, üç vardiya çalışıyoruz. Pazar günlerimiz tatil. Çalıştığım bölümdeki arkadaşların yarısından fazlası vasıfsız işçi statüsünde ve taşeronla bağlı olarak sözleşmeli çalışıyorlar. Ücretleri asgari ücret düzeyinde ve herhangi bir ikramiye vb. hakları yok. Taşeron genellikle tazminat ödememek için sözleşmenin 11. ayında işçileri çıkartıyor veya devam edecek işçileri girdi çıktı yapıyor.

Geri kalan nitelikli işgücü olarak tabir ettikleri kısım ise fabrikanın kadrolu çalışanları. Ücretlerimize her sene asgari ücretin biraz üzerinde olacak şekilde düzenli olarak zam alıyoruz. Bir ay maaş, bir ay ikramiyeli maaş olarak ücret ödemesi yapılıyor. Ancak ikramiyeler yasal kesintiler yüzünden çok tatmin edici değil. Maaş ödemelerini ayın 20'sinde avans ve takip eden ayın 5'inde maaş olarak iki parça halinde alıyoruz. 7 yıldır kadrolu olarak çalışıyorum ve asgari ücrete yapılan ara zam sonrası aldığım %35 zam ile saat ücretim 74,75 oldu.

Çalışma koşulları görece çok ağır olmasa da işçiler üst-leri tarafından sürekli psikolojik şiddete maruz kalıyor. Oluklu ve kutu kısmının en üst yetkilisi konumundaki satış pazarlama müdürü, altında çalışan beyaz yaka personele ve üretimde çalışan amirlere karşı oldukça sert bir tutum izliyor ve bu durum da özellikle amirler aracılığı ile işçi arkadaşlara yansıtılıyor. Küfür ve hakarete varan sözler, en ufak bir aksaklık veya hatalı üretimde

tutanak tutulması, mesailere gelmeyen arkadaşlardan yazılı savunma istenmesi, senelik izin kullanımına müsaade edilmemesi veya üretim durumuna göre işçilerin fabrika yönetiminin istediği tarihlerde zorla izne çıkarılması gibi bir çok psikolojik şiddet ve mobing örneğine sıkça rastlıyoruz.

Özellikle çalışan kadınlar bunlarla birlikte cinsiyet ayrımcılığına da maruz bırakılıyor. Sadece bir adet operatör olarak çalışan kadın arkadaşımız var. Diğer kadınlar özellikle makinalara verilmiyor. Daha çok palet dizimi gibi niteliksiz emek olarak taşeronla bağlı çalıştırılıyor-lar. Bu, yönetimin kadınlara yönelik uygun gördüğü bilinçli bir politika. Çalışan kadınlar genellikle evli ve çocuk sahibi. Kadınlar evine ek gelir sağlamaya çalışan ucuz iş gücü olarak görülüyorlar.

İş sağlığı ve güvenliği açısından yüksek riskli bir iş yeri olmamasına rağmen senede bir defa verilen niteliksiz bir iş güvenliği eğitimden başka pek bir şey yapıldığı söylenemez. İşçiler verilen eğitimlerde öğrendikleri en ufak tedbiri almak konusunda yetersiz bir bilince sahipler ve herhangi bir denetime de tabi oldukları söylenemez. İşlerin hızlı ilerletilebilmesi için amirler tarafından gerekli iş güvenliği önlemleri alınmadan işçilerin çalışmaya zorlandığı durumlar zaman zaman oluşuyor, özellikle yüksekte çalışmada paraşüt ipinin kullanılmaması gibi.

İki sene öncesine kadar kutu kısmında çalışan deneyimli arkadaşların öncülüğünde Hak-İşe bağlı Öz Ağaç-İş çatısı altında bir sendikalaşma süreci başlatıldı. Kısa sürede örgütlenme faaliyetleri açığa çıktığı için yaklaşık 40 - 50 işçi arkadaşımız işten çıkarıldı. Sendika bu süreçte sadece mahkeme yolu ile işçilerin haklarını alabilmesi için avukat görevlendirdi. Bunun haricinde iş yerindeki arkadaşları bu konudaki haksızlığa karşı eyleme geçirmediler. Çıkarılan arkadaşların bir kısmı fabrika ile anlaşarak mahkeme sürecini beklemeden belirli bir tazminat ödemesi karşılığında davalarını geri çektiler. Diğer arkadaşlar mahkeme yolu ile tazminatlarını aldı. Tabi sarı sendika niteliğinde bir örgütlenme olduğu için çalışan işçiler sürekli hukuki süreç bahane edilerek bekletiliyor ve herhangi bir toplu sözleşme imzalamada durumu ortada yok. Zaten sürekli işçi sirkülasyonu olması sebebi ile örgütlenme faaliyetleri durdu ve şu an bir kaç sendika üyesinden başka üye de kalmadı çalışanlar içinde.

Emekçiler, Türkiye'deki tekstil ve Ambalaj firmalarında emekçiler arasında genel tabii olarak kördür. Büyük ölçekli emek sömürsü, emekçilerin sayıca bedensel farkları ve bu sömürüye gösterilen niza, örgütlenme bilincinin yokluğuna bağlı sorunlar mevcut.

İşçiler politik bilinç olarak daha çok sağ eğilimliler. AKP iktidarını destekleyen ve desteklemeyenler olarak ikiye ayırmak mümkün, ancak muhalif olan işçilerin sağ değerlere sahip olduğu rahatlıkla söylenebilir. İşçilerin örgütlenme konusunda önüne koyulan engeller emek bilincinin oluşmasındaki en büyük engel olarak görünüyor ve durum işçileri sol - sosyalist fikirlerden uzaklaştırıyor. İşçilerin örgütlenmesi nihai çözüm olarak görülse de öncelikle örgütlenebilme olanaklarının yaratılması gerekiyor.

Tetrapak: İşyerindeki Sorunlarımızın Çözümü de İşçi İktidarı

İzmir Tetrapak fabrikasından TİP üyesi bir işçi

Petro-kimya iş kolunda çalışan bir işçiyim. Görece iyi bir fabrikada çalışıyor olsam da, pandemi döneminde başlayan ve giderek artan sermaye sahiplerinin işçi haklarına yönelik saldırılarını yerelde bizler de hissediyoruz. Tüm işçiler diğer fabrikalarda olduğu gibi giderek artan hayat pahalılığından ve hızlı bir şekilde yoksullaşmaktan şikayetçiler. Çözüme dair herkesin kendi ölçeğinde tespitleri olsa da örgütsel bir davranıştan uzak dağınık bir mücadele isteği şekilleniyor. Fakat dediğim gibi örgütsel bir refleks olmayınca ve ideolojik bir zemin oluşmayınca etkisi de sınırlı oluyor.

Yeni bir sözleşme sürecine doğru ilerken en büyük kaygı yine maddi konular oluşturuyor. Henüz Temmuz ayında bir ara zam üzerinde sendika ve işveren mutabık kalsa da, hızla artan alım gücü kaybı sonrası işçi aynı çaresizliği yine hisseder durumda.

Özellikle aynı işi yapan kişiler arasındaki ücret farkı da, kıdem farkı diyebileceğimiz sınırların çok ötesine varmasından dolayı, bu da başka bir çözülmesi gereken mesele olarak önümüzde duruyor.

Yine giderek artan otomasyon faaliyetleri neticesinde giderek azalan işçi sayısı ileriye dönük sendikanın yetki kaybı tehdidini de ortaya koyuyor. Bu konuda da beyaz yaka olarak nitelendirilen işçilerin örgütlenmede yer almasının önemi giderek artıyor. Burada olumlu olan ise, hem beyaz yaka olarak çalışan işçilerin sendikalı olmak konusunda eğiliminin artması, hem de mavi yakalı işçilerin de onların dahil olacağı bir örgütlenmeyi giderek gündemine daha fazla alması. Yeni sözleşme sürecinde buna dair hamlelerin başlayacağını umut ediyorum.

Aslında yaşadığımız tüm sorunlar genel tablonun küçük bir ölçeğini oluşturuyor. İdrak edemediğimiz ve idrak etmemiz gereken ise artık bu kapitalist sistemin sonuna gelindiğidir.

Bunu ne kadar erken fark edersek, çıkış bir o kadar daha kolaylaşacak.

Sermaye sahiplerinin kar ve teknolojik rekabetleri giderek kızışırken, ilk saldırdıkları yer örgütsüz gördükleri işçiler

ve işçi hakları oluyor. Bu son yıllarda artık görmezden gelinemeyecek düzeye ulaştı. Öyle ki yoksulluk sınırı ücretinin yarısını bile alamaz duruma gelen işçiler yoksulluk sınırına yakın ücret alan işçileri gelir düzeyi iyi olarak algılamaya başladı.

Seçim sonuçları da birçok işçide umutsuzluk havası yarattı. Öyle ki iktidara destek veren işçilere karşı yönelik bir öfke hakim olmaya başladı. Bu da örgütsel bir hareket tarzını engelleyebilecek tehlikelerden biri olarak önümüzde duruyor.

Ülkenin dört bir yanında artan grevler, iş bırakmalar ilerleyen süreçte artarak devam edeceğe benziyor. Çalıştığım yerden örnek vermem gerekirse geçmişten beri grevden uzak duran bir işçi profili olan yerde sözleşmeden beklenti greve gidilmesi ve alınabilecek en büyük kazanımın elde edilmesi. Burada tek sıkıntı tüm tepkilerin dağınık olması, sendikaların bu hareketliliğe cevap olamaması ve ideolojik bir zemin olmadığından dolayı siyasi bir etki alanı bulamaması.

Şöyle özetleyebilirim; işçi sınıfının ruhunda bir hareketlilik var ve bu ruh kendini ete kemiğe büründürcek bedenini arıyor. Tam bu noktada en azından ülke ölçeğinde Türkiye İşçi Partisi'nin varlığı çok önemli bir yer tutuyor. Bu beden TİP olduğunu düşünüyorum.

İşçi sınıfının bu çarpık düzen dışında bir çözüme ihtiyacı olduğu aşikardır. Düzen içinde dağınık mücadelelerle elde edilen cılız kazanımların ömrünün de çok kısa olduğu bir tabloda, cesur bir örgütsel hareketin oluşması şarttır.

Sendikalarda görev alan işçilerin de gerek kariyer kaygısıyla gerekse sınıf bilincine sahip olmamasından kaynaklı ideolojik mesafesi de 'öncü işçi' kavramını da etkisizleştirip sınıfı hareketsiz ve etkisiz kıyor.

Sorunlarımız kadar çözümleri de konuşmak üzerine iletişimi niteliğe kavuşturmak zorunda olduğumuz ortada; on yıllardır bir ütopya olarak anlatılan işçi sınıfı iktidarının ütopya olmadığını, tam aksine en kalabalık sınıf olarak bunun en reel seçenek olduğunu konuşmalıyız. Önümüze konan tüm ayrışma ve farklılıklarımız üzerinden sistemin devamını sağlayan sermaye düzeninin en etkin silahının bu olduğunu fark edip en büyük ortak noktamız olan 'emek' başlığında birleşip kendi sınıfımızda yer almalıyız.

İşin özü; işçiler ait olduğu yerde olmalıdır. Eğer bir çözüm istiyorsak gerçekleri görüp ona uygun cesaretle hareket etmek durumundayız. Bir işçi asla düzen içi bir siyasi yapıyı desteklememelidir. Tüm örgütsel mücadelesini ait olduğu yere taşıyıp mücadeleyi ortaklaştırıp büyütmelidir.

29 Mart 2009 seçimlerinden önce TEKEL işçilerine, "Mağdur edilmeyeceksiniz" sözü verilmişti. Seçimler bittikten sonra sözler unutuldu. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB), özel sektöre devri yapılmayan yaprak tütün fabrikalarının da kapanacağını, 10 bin dolayında işçinin 4-c statüsünde başka kamu kurumlarına gönderileceğini açıkladı. Bu statü, düşük ücret, aylarca boş durma, yıllık izin ve kıdem tazminatı hakkının olmaması anlamına geliyordu.

İşçiler daha Ankara'ya gitmeden Dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, "Devletin malı deniz yemeyen domuz. Bunlar yan gelip yatıyorlar, oturup para istiyorlar. Bunlar yetimin hakkını yiyor" diyerek işçileri suçlamaya girişti.

Özelleştirmeyle 4-c statüsünde çalışmaları dayatılan TEKEL işçilerinin Ankara'da toplanarak gerçekleştirdiği protesto eyleminin sona ermesi için polis müdahalesi yaşandı fakat tam tersi oldu. İşçiler, geri dönmediği gibi, Ankara'nın göbeğinde Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yer edinen, 78 günlük TEKEL direnişini başlattı. -10 derecede üzerlerine tazyikli su sıkılan işçilere, gaz ve coplarla saldırıldı fakat bu işçileri daha da çelikleştirdi.

Direnişin 73. gününde direnişçi işçilerden Hamdullah Uysal, geçirdiği trafik kazası sonucu hayatını kaybetti. İşçilerin yaşadığı acı, hükümetin "4-c kapsamında çalışma süresinin 11 aya çıkarılacağı ve 1 ay yıllık izin hakkı verileceği" açıklaması ile hafifledi. Böylece 12 ay boyunca çalışıyor olacaktı, üstelik ücretler de artırıldı. Bu kazanım, tüm 4-c çalışanlarının kazanımıydı. 77. günde de Danıştaya yapılan başvurunun sonucu geldi. Danıştay "4-c için 30 gün içinde başvuru zorunluluğu yoktur" diyerek, süreyi 8 aya çıkardı.

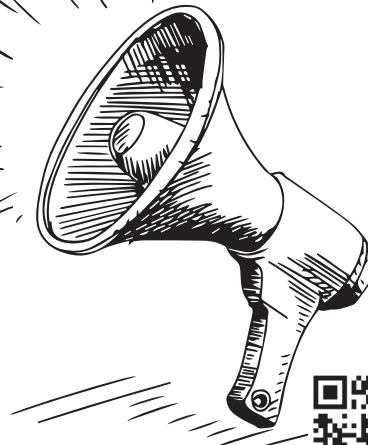
TEKEL işçileri, direnişin 78. gününde, 4-c'yi tamamen değiştirmiş olarak illerine geri döndüler.

**MERCEDES, TOTOMAK,
DEMİSAŞ, VESTEL,
FORD OTOSAN, SANEL,
BRISA, ELBA,
ARSLAN ALÜMİNYUM
PIRELLI, PROMETEON
TÜPRAŞ, TETRAPAK
MARMARA KAĞIT**

SANAYİ İŞÇİLERİ BÜLTENİ

**İŞÇİLERİNİ
SÖZLERİNİ
SÖYLÜYÖN!**

Türkiye
İşçi
Partisi'nin
3 Aylık
Sanayi
İşçileri
Bültenidir.

TİP Genel Merkez:

Bayraktar Mah. Vedat Dalokay Cad. 100/1 No:2
Çankaya / ANKARA
T: +90 (312) 417 93 70

Baskı: BAŞKA MATBAA info@baskamatbaa.com
Maltepe Mah. Davutpaşa Cd. Matbaacılar Sitesi No: 101/499 34010 Zeytinburnu/İstanbul

İZMİR İL ÖRGÜTÜ

+90 (232) 421 91 72
Alsancak Mh. 1483. Sk No:10
Konak / İZMİR

ANKARA İL ÖRGÜTÜ

+90 (312) 417 93 70
Kocatepe Mah. Selanik Cad.
No:41/7 Çankaya / ANKARA

İSTANBUL İL ÖRGÜTÜ

+90 (216) 418 00 32
Caferağa Mh. General Asım Gündüz Cad.
Yeğiner Sitesi, B Blok No: 37 Kat: 2 D: 4
Kadıköy / İSTANBUL